

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/26/2022
Identifikačné číslo spisu: 6021200114
Dátum vydania rozhodnutia: 29. marca 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:6021200114.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: D. S. P., nar. X. D. XXXX, bydliskom U. Č.. XXX/X, XXX XX Ž. F. U., proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, IČO: 42 499 500, so sídlom Lazovná č. 5952/63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. novembra 2021, č. k. 28Sa/5/2021-70, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a.

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I.

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „správny súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 5. novembra 2021, č. k. 28Sa/5/2021-70 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy, ktorou sa žalobca domáhal, aby správny súd vyslovil porušenie jeho práv podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa zákona č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení ku dňu žalovaného zásahu (ďalej len „zákon č. 35/2019 Z. z.“) vo veci podania označeného ako „Žiadosť o udelenie služobného voľna“ zo dňa 25. januára 2021 s tým, že konanie žalovaného v predmetnej veci bolo nezákonné; a aby žalovanému uložil bezodkladne odstrániť protiprávny stav a uskutočniť zmenu v evidencii dochádzky a doplatiť žalobcovi služobný plat od 27. januára 2021 do 29. januára 2021 spolu s úrokom z omeškania. O náhrade trov konania krajský súd

rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario s poukazom na to, že žalobca v tomto konaní úspešný nebol.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd vo vzťahu ku skúmaniu zákonnosti postupu žalovaného konštatoval, že žalovaný bol oprávnený vykonať namietané úkony, a to vyznačiť v evidencii dochádzky na pracovisko neprítomnosť príslušníka finančnej správy a tiež dôvod tejto neprítomnosti, ktoré vyznačenie sa uskutočňuje podľa podkladov, ktoré predkladá príslušník finančnej správy. Keďže žalobca nedisponoval súhlasom nadriadeného s čerpaním služobného voľna s nárokom na služobný plat, pretože jeho žiadosť v tejto veci bola žalovaným zamietnutá rozhodnutím z 26. januára 2021, vyznačenie dôvodu neprítomnosti v službe podľa okolností prípadu, je postupom, na ktorý bol žalovaný oprávnený. Neplatí totiž premisa, že žalovaný môže udeliť služobné voľno len na základe žiadosti. Takýto postup je možný na základe posúdenia dokladov, ktoré sú mu predložené, a z ktorých bolo v tomto prípade vyvedené, že účasť na testovaní nebola pre príslušníka finančnej správy povinná, žalovaný ako nadriadený teda mal vedomosť o dôvodoch neprítomnosti žalobcu na pracovisku a tieto dôvody bol oprávnený vyhodnotiť aj ako služobné voľno bez nároku na služobný plat. Postup žalovaného mal oporu v zákone a nemohlo ísť o nezákonný zásah.

3. Krajský súd ďalej konštatoval, že žalovaný bol taktiež oprávnený nevyplatiť žalobcovi služobný plat, ak nedošlo k výkonu štátnej služby. Príslušníkovi finančnej správy patrí v zmysle zákona č. 35/2019 Z. z. služobný plat pri súčasnej existencii povinnosti vykonávať službu v pracovnom čase, ktorý je v stanovenom rozsahu určený. Vypočítať služobný plat potom patrí do kompetencie žalovaného podľa podkladov o výkone štátnej služby v danom období a patrí tam aj riešenie sporov o výšku platu, keďže ide o spor vo veciach služobného pomeru. Nepatrí do kompetencie správneho súdu skúmať, či prebehlo alebo neprebehlo administratívne konanie, resp. ak prebehlo, či došlo k pochybeniam. Otázka správnosti a zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 26. januára 2021, č. 36618/2021, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie služobného voľna s nárokom na služobný plat, nie je predmetom prieskumu v konaní podľa § 252 a nasl. SSP, nakoľko nejde o nezákonný zásah orgánu verejnej správy do práv alebo právom chránených záujmov žalobcu. Táto otázka je predmetom iného konania na krajskom súde.

4. S ohľadom na uvedené krajský súd uzavrel, že ani jeden z namietaných úkonov žalovaného nenesie prvky nezákonnosti a jeho postup bol realizovaný v súlade so zákonom č. 35/2019 Z. z., žaloba je teda po vecnej stránke nedôvodná. Dodal, že žalobe nebolo možné vyhovieť i z dôvodu, že správny súd nemôže rozhodnúť mimo žalobný návrh a na základe žaloby na ochranu pred nezákonným zásahom nemôže vydať rozhodnutie o tom, že boli porušené žalobcove základné práva tak, ako to požadoval. Správny súd môže len uložiť zákaz pokračovať v inom zásahu alebo uložiť obnovenie stavu pred zásahom, čo však nežiadal. Obnovenia predchádzajúceho stavu sa navyše domáhať ani nemohol, pretože žiaden predchádzajúci stav vo veci neexistoval (v dochádzke nebol zaevidovaný stav, ktorého sa žalobca dožaduje). Takisto žiadosť o uloženie povinnosti doplatiť služobný plat nie je návrhom na obnovenie pôvodného stavu, ale nastolenie nového stavu podľa požiadavky žalobcu. Žalobcov návrh na vydanie rozhodnutia preto presahuje oprávnenia súdu v § 262 SSP.

5. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že ide o už skončený nezákonný zásah, žalobca neuviedol argumenty, prečo rozhodnutie súdu o určení nezákonnosti nevyplatenia služobného platu je potrebné k uplatňovaniu náhrady škody, resp. ak je podľa jeho tvrdenia škodou nevyplatený plat, musel by si svoje právo uplatniť v konaní vo veciach služobného pomeru postupom podľa zákona č. 35/2019 Z. z., ktoré administratívne konanie nie je predmetom tohto súdneho konania. Neposkytnutie služobného voľna s nárokom na služobný plat nie je po vecnej stránke úkonom faktickým, a teda nie je iným zásahom do práv a povinností žalobcu, pretože ide o vec služobného pomeru. Ďalšie námietky žalobcu (neumožnenie pracovať z domu a iné) boli podľa krajského súdu rovnako mimo predmet súdneho prieskumu.

6. V závere svojho rozhodnutia krajský súd upriamil pozornosť na skutočnosť, že prijal rozhodnutie v nesprávnej forme, keď rozhodol rozsudkom, ktorý vyhlásil vyvesením skráteného znenia na úradnej tabuli a webovom sídle súdu, keďže správnou formou malo byť uznesenie podľa § 261 SSP. Zhodnotil

prítom, že táto formálna chyba nemá vplyv na práva a právom chránené záujmy účastníkov tohto konania.

II.

7. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) dňa 5. decembra 2021 kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie, pri súčasnom priznaní náhrady trov konania. Kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP], čoho následkom bol odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu [§ 440 ods. 1 písm. h) SSP] a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

8. Sťažovateľ sa domnieval, že správny súd nedal, z dôvodu omylu v predmete konania, odpoveď ani na základnú otázku, na základe akého právneho titulu vykonal žalovaný zrážky z jeho platu, resp. nevyplatil služobný plat za obdobie od 27. januára 2021 do 29. januára 2021, pričom takéto svojvoľné konanie žalovaného legalizoval. Absolútny omyl v predmete konania zo strany správneho súdu, rovnako jeho snahu odkázať sťažovateľa vo všetkých právne významných otázkach na konanie vo veciach služobného pomeru a vyhnúť sa tak rozhodnutiu vo veci samej, považoval sťažovateľ za odklon od rozhodovacej praxe súdov a porušenie práva na súdnu ochranu. V ďalšom zhrnul skutkový stav a doterajší priebeh konania a argumentoval, že konanie žalovaného, ktorým v rozpore s § 181 a § 182 v spojení s § 303 ods. 1 zákona č. 35/2019 Z. z. bez právneho dôvodu a právneho titulu nevyplatil riadne priznaný služobný plat, spĺňa všetky pojmové znaky iného zásahu orgánu verejnej správy, keďže má faktickú povahu, protiprávny charakter, bol vykonaný žalovaným pri plnení úloh v oblasti verejnej správy, bol zameraný priamo proti sťažovateľovi, neprebehlo pri ňom žiadne formalizované administratívne konanie a je výsledkom okamžitého uplatnenia oprávnenia žalovaného v oblasti odmeňovania.

9. Žalobca vytkol správne mu súdu i právne posúdenie namietaného konania žalovaného, ako aj výklad ustanovenia § 153 až § 157 zákona č. 35/2019 Z. z., ktoré bolo v celom rozsahu nesprávne s poukazom na ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na vec. Vysvetlil, že predmetom sporu nebolo vedenie evidencie dochádzky žalovaným, ani zápisy do nej, ale preskúmanie úkonov žalovaného, na základe ktorých mu nebol riadne vyplatený služobný plat, predovšetkým z hľadiska, či takéto úkony a zásah nevybočili z medzí zákona. Sťažovateľ sa dovoľáva absolútnej neplatnosti úkonov žalovaného, ktorými nahradil riadne prejavenu vôľu sťažovateľa vo forme žiadosti na úplne iný právny úkon. Sťažovateľ má za to, že existuje kauzálny nexus medzi neformálnym zamietnutím žiadosti sťažovateľa a nevyplatením riadne priznaného služobného platu. Žalovaný neprítomnosť sťažovateľa vyznačil svojvoľne, keďže rozhodnutie o zamietnutí žiadosti sa stalo vykonateľným až dňom jeho doručenia. Do 31. januára 2021 teda nebol administratívny proces vo veci žiadosti riadne ukončený a neexistoval právny dôvod na posúdenie neprítomnosti sťažovateľa ako služobného voľna bez nároku na služobný plat. Ak žalovaný nevybavil sťažovateľovi žiadosť o služobné voľno v relevantnom čase zákonným postupom uvedeným v § 278 a nasl. zákona č. 35/2019 Z. z., t. j. negatívnym písomným rozhodnutím s riadnym odôvodnením, ani písomným rozhodnutím nariadením čerpania iného druhu služobného voľna, nemožno súhlasiť s právnym posúdením uvedených skutočností zo strany správneho súdu, ktorý konštatoval, že ide o zákonný postup žalovaného.

10. Vo veciach služobného pomeru podľa žalobcu platí premisa, podľa ktorej riadne uplatneným nárokom - žiadosťou - bez akýchkoľvek pochybností sťažovateľ riadne ospravedlnil svoju osobnú neprítomnosť vo výkone štátnej služby v označených dňoch, a to až do doby, kým sa v administratívnom konaní nepreukáže opak. Správny súd však bez akéhokoľvek právneho základu priznal žalovanému právo riadne podanú žiadosť sťažovateľa neformálne zmeniť, čím fakticky legalizoval jeho úkony. Takéto konanie je absolútne neprípustné. V tejto súvislosti sťažovateľ dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 8Sžo/21/2013, podľa ktorého služobný úrad vo veciach služobného pomeru vykonáva štátnu moc, a preto môže konať iba to, čo mu zákon stanovuje a odchýlka od zákonom stanoveného spôsobu konania je porušením zákona.

11. Za nesprávne právne posúdenie veci žalobca považoval aj postoj správneho súdu k možnosti uplatnenia nárokov vo veciach služobného pomeru. Práva si totiž sťažovateľ riadne uplatnil, keďže konanie o priznanie nároku na čerpanie služobného voľna je konaním návrhovým. Neexistuje teda právny základ na to, aby si nárok uplatňoval znova. Žalobca nikdy nespochybňoval právo žalovaného posudzovať žiadosti príslušníkov finančnej správy a hodnotiť predložené doklady, predmetom sporu nie je posudzovanie oprávnení žalovaného, ale preskúmanie jeho úkonov z hľadiska toho, či nevybočili z medzí zákona. Žalovaný ako služobný úrad má však nielen právo, ale aj povinnosť rozhodnúť, či podanej žiadosti vyhovie alebo nie, avšak je z právneho hľadiska nemysliteľné, aby podanie sťažovateľa ostalo v akomsi právnom vákuu.

12. Žalovaný ďalej vysvetlil, že nikdy nespochybňoval právomoc žalovaného vyplatiť služobný plat len za skutočný výkon štátnej služby, avšak správne súdu zrejme uniklo, že zákon č. 35/2019 Z. z. obsahuje aj ustanovenia, kde je žalovaný povinný poskytnúť služobný plat aj v prípade, keď osoba štátnu službu osobne nevykonáva. Sťažovateľ riadne ospravedlnil svoju neprítomnosť vo výkone štátnej služby v označených dňoch, nemožno teda bez právneho dôvodu posúdiť osobnú neprítomnosť sťažovateľa ako neprítomnosť bez nároku na služobný plat. Zrážky zo služobného príjmu môže žalovaný vykonať len za podmienok stanovených zákonom, pričom akýkoľvek neformálny, zákonom neupravený, spôsob výkonu zrážok zo služobného príjmu, nie je prípustný. Žalovaný v lehote splatnosti nevyplatil žalobcovi časť služobného platu, resp. bez právneho titulu vykonal zrážky zo služobného príjmu sťažovateľa. Takto popísané aktívne konanie žalovaného sťažovateľ označil za nelegitímny zásah do jeho práv a právom chránených záujmov.

13. V ďalšom bode kasačnej sťažnosti žalobca vyjadril názor, že správny súd absolútne nesprávne posúdil samotný predmet konania, najmä skutočnosť, či otázka zákonnosti administratívneho konania, ktoré malo predchádzať samotnému zásahu do práv sťažovateľa (nevyplatenie služobného platu), je práve tou právnou skutočnosťou, o ktorej má správny súd rozhodovať. Sťažovateľ rozhodne nežiadal od správneho súdu poučenia, ako sa má brániť, a absolútny omyl v predmete konania z jeho strany naznačuje, že správny súd podanej žalobe nevenoval dostatočnú pozornosť, z čoho vyplývajú dôvody kasačnej sťažnosti. Absolútny omyl v predmete konania zo strany správneho súdu nemôže ísť potom na ťarchu sťažovateľa a nemôže viesť k záveru, že konanie žalovaného je plne v súlade so zákonom.

14. K petitu žaloby sťažovateľ uviedol, že pri jeho formulovaní vychádzal z ustanovení procesného predpisu, pri dodržaní všetkých požiadaviek stanovených zákonom, a dodal, že administratívne konanie vo veci podanej žiadosti v lehote na uzavretie evidencie dochádzky sťažovateľa za mesiac január 2021 ako podkladu pre vyplatenie služobného platu za mesiac január 2021 neprebehlo, nemožno preto za stav pred zásahom považovať iný stav ako ten, že žalovaný mal reálne evidovať neprítomnosť sťažovateľa v rozsahu ním podanej žiadosti a služobný plat vyplatiť.

15. Žalobca mal za to, že správny súd sa pri výklade a aplikácii zákona č. 35/2019 Z. z. a súvisiacich právnych predpisov natoľko odchýlil od znenia príslušných zákonných ustanovení, že zásadne poprel ich zmysel a význam. Nesúhlasil s tvrdením správneho súdu, podľa ktorého ničím neargumentoval ku skutočnosti, prečo je rozhodnutie súdu potrebné k uplatňovaniu náhrady škody. Správny súd nesprávne právne posúdil a aplikoval ustanovenie § 245 ods. 1 zákona č. 35/2019 Z. z., kde je uvedená zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ním. K uplatneniu nároku na náhradu škody je potrebné, aby oprávnený orgán konštatoval porušenie práv a nezákonnosť konania žalovaného. V tejto súvislosti podľa sťažovateľa došlo k vydaniu arbitrárneho rozsudku, ktorým boli popreté legitímne očakávania žalobcu v oblasti majetkových práv a došlo k porušeniu práva vlastníť majetok a iné. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky č. 114/1997, podľa ktorého právo na ukončenie postupu rozhodnutím je súčasťou práva na spravodlivý proces. To v sebe totiž zahŕňa nielen právo na jeho riadne a spravodlivé vedenie, ale tiež právo na trvanie administratívneho procesu až do jeho skončenia zákonom predpokladaným spôsobom. Až takéto právoplatné a vykonateľné administratívne rozhodnutie môže byť právnym titulom na to, aby žalovaný mohol jeho žiadosť zamietnuť a legitímne pristúpiť k výkonu rozhodnutia formou zrážok.

16. Sťažovateľ uzavrel, že jeho právo na spravodlivý proces (spravodlivé konanie pred orgánmi verejnej správy) podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené, nakoľko prílišný formalizmus pri výklade a aplikácii ustanovení zákona č. 35/2019 Z. z. zo strany žalovaného vyústil do nelegitímneho zásahu do subjektívnych verejných práv sťažovateľa a nesprávneho právneho posúdenia celej prejednávanej veci zo strany správneho súdu.

17. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti, ktorá mu bola doručená dňa 7. januára 2022, vyjadril podaním doručeným správneému súdu 24. januára 2022, v ktorom navrhol sťažnosť pre nedôvodnosť podľa § 461 SSP zamietnuť a sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznať.

18. Kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP žalovaný nepovažoval za naplnený, pretože sťažovateľ podľa neho neoznačil rozhodovaciu prax kasačného súdu, od ktorej sa mal krajský súd odkloniť. Označil len jedno rozhodnutie NS SR, ktoré však nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax. Doplnil, že sťažovateľom deklarovaný názor NS SR sa týka iného druhu žaloby v inom konaní, v skutkovo a právne neporovnateľných právnych veciach, preto ani z tohto dôvodu podľa neho nemožno považovať podanie kasačnej sťažnosti za dôvodné. Vo vzťahu ku kasačnému dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP mal žalovaný takisto za to, že nebol naplnený a vec bola správne právne posúdená. K námietkam sťažovateľa sa vyjadril s poukazom na to, že súd nemusí dať odpoveď na všetky nastolené otázky, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, pričom nie je významné, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sťažovateľa. K podstate zásahovej žaloby argumentoval, že je subsidiárnym prostriedkom ochrany voči iným druhom žalôb v správnom súdnictve a plní úlohu prostriedku ochrany tam, kam ochrana správnu žalobou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia nedosiahne. Žalovaný zhodnotil, že krajský súd dostatočne presvedčivým spôsobom reagoval na podstatné argumenty žalobcu relevantné vo vzťahu k zásahovej žalobe, pričom ostatné argumenty sa týkali zákonnosti rozhodnutia žalovaného a sú predmetom samostatného konania.

19. K ďalším argumentom žalobcu žalovaný uviedol, že štátne orgány vo veciach služobného pomeru nevychádzajú z premis, ale môžu konať iba na základe Ústavy Slovenskej republiky, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Princíp zákonnosti patrí k základným princípom štátnej služby príslušníkov finančnej správy. V konaní vo veciach služobného pomeru sa teda uplatňuje zásada zákonnosti, čo v danom prípade znamená, že o podanej žiadosti žalobcu mohol podľa zákona č. 35/2019 Z. z. rozhodnúť jedine príslušný nadriadený v konaní vo veciach služobného pomeru, pričom až doručeným rozhodnutím nadriadeného mohlo byť žalobcovi zrejmé, ako sa vo veci jeho podanej žiadosti rozhodlo. Právo žalobcu na služobný plat nebolo predmetom tohto súdneho konania. Krajský súd riadne a zrozumiteľne zdôvodnil, že nepatrí do kompetencie správneho súdu činnosť žalovaného nahrádzať a na základe žaloby o nezákonný zásah skúmať, či prebehlo alebo neprebehlo administratívne konanie. Správny súd na základe predmetnej žaloby totiž nemôže vydať rozhodnutie o tom, že boli porušené práva žalobcu, ako to požadoval sťažovateľ. Ak by v tomto konaní krajský súd rozhodoval aj o zákonnosti konania žalovaného, zasiahol by tak do ďalšieho konania a rozhodovania orgánu verejnej správy.

20. Vyjadrenie žalovaného bolo dňa 29. januára 2022 doručené žalobcovi.

III.

21. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“), na ktorý podľa § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“) prešiel od 1. augusta 2021 výkon súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je od tohto dátumu daná jeho právomoc, rozhodujúc v senáte podľa § 438 ods. 2 SSP, ako súd konajúci o kasačnej sťažnosti [§ 11 písm. h) SSP] po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 SSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 443 ods. 1 SSP), na zákonom určenom mieste (§ 444 ods. 1 SSP), proti právoplatnému rozhodnutiu správneho súdu (§ 438 ods. 1 SSP), a je prípustná, resp. jej prípustnosť nie je vylúčená (§ 439 SSP), s

ohl'adom na rozsahu kasačnej s'ťažnosti a s'ťažnostné body (§ 453 ods. 1, ods. 2 SSP), bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) dospel k záveru, že kasačná s'ťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť podľa § 461 SSP.

IV.

22. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

23. Podľa § 6 ods. 2 písm. f) SSP správne sudy rozhodujú v konaniach o žalobách proti inému zásahu orgánu verejnej správy.

24. Podľa § 11 písm. h) SSP najvyšší správny súd rozhoduje o kasačných s'ťažnostiach.

25. Podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačnú s'ťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

26. Podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP kasačnú s'ťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

27. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú s'ťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

28. Dôvod kasačnej s'ťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP spočívajúci v rozhodnutí krajského súdu založenom na nesprávnom právnom posúdení veci (za súčasného porušenia zákona) je jedným z najčastejších dôvodov tohto opravného prostriedku. Jeho opodstatnenosť je daná v prípadoch, ak kasačný súd dospeje k záveru, že na prejednávanej vec mal byť aplikovaný iný právny predpis, než aký aplikoval krajský súd, alebo ak bol síce aplikovaný správny právny predpis, ale krajský súd ho nesprávne vyložil. Nesprávne právne posúdenie pritom môže spočívať v právnych predpisoch tak hmotného, ako aj procesného práva.

29. Dôvod kasačnej s'ťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP sa viaže k ustálenej judikatúre najvyššieho správneho súdu, resp. pôvodne NS SR, ktorá krajským súdom nebola rešpektovaná alebo ak krajský súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal súd najvyššej inštancie v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu. Jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup správneho súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída.

30. Predmetom tohto kasačného konania je posúdenie správnosti záveru krajského súdu o tom, že postup žalovaného, ktorým po podaní žiadosti žalobcu o udelenie služobného voľna dňa 25. januára 2021 vyznačil v dochádzkovom systéme služobného úradu jeho neprítomnosť v dňoch 27. januára 2021 až 29. januára 2021 ako služobné voľno bez nároku na služobný plat a súčasne mu za tieto dni služobný plat nevyplatil, bol v súlade so zákonom a nejde o iný (nezákonný) zásah podľa § 252 SSP.

31. Podľa § 252 ods. 1, ods. 2 SSP

(1) Žalobca sa môže žalobou domáhať ochrany pred iným zásahom orgánu verejnej správy, ak takýto zásah alebo jeho následky trvajú alebo ak hrozí jeho opakovanie.

(2) Žalobca sa môže žalobou domáhať aj určenia nezákonnosti už skončeného iného zásahu orgánu verejnej správy, ak počas jeho trvania nebolo možné podať žalobu podľa odseku 1 a rozhodnutie správneho súdu je dôležité na náhradu škody alebo inú ochranu práv žalobcu.

32. Podľa § 3 ods. 1 písm. e) SSP na účely tohto zákona sa rozumie iným zásahom orgánu verejnej správy faktický postup vykonaný pri plnení úloh v oblasti verejnej správy, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté; iným zásahom je aj postup orgánu verejnej správy pri výkone kontroly alebo inšpekcie podľa osobitného predpisu, ak ním sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté.

33. Ustanovenie § 3 ods. 1 písm. e) SSP vymedzuje dva typy tzv. iného zásahu orgánu verejnej správy, a to 1/ faktický postup orgánu verejnej správy pri plnení úloh v oblasti verejnej správy; 2/ postup orgánu verejnej správy pri výkone kontroly alebo inšpekcie podľa osobitného predpisu. Spoločnými znakmi oboch zásahov je, že sa týkajú postupu konkrétneho orgánu verejnej správy, nie jeho rozhodovacej činnosti (teda rozhodnutí a opatrení), ďalej, že sa týkajú len činnosti, ktorá má povahu výkonu verejnej správy, a v oboch prípadoch musí byť splnená podmienka, že takýmto postupom sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté. Súčasne takýmto zásahom môže byť len aktívne konanie konkrétneho orgánu, nie jeho opomenutie alebo nečinnosť. Pokiaľ ide o rozdielnosti, v prvom prípade ide o faktický postup orgánu verejnej správy, ktorý má na rozdiel od rozhodnutia alebo opatrenia čisto faktickú povahu, čo znamená, že v súvislosti s ním nedošlo k žiadnemu formalizovanému administratívne konaniu, a tento postup je výsledkom okamžitého (bezprostredného) uplatnenia oprávnenia orgánu verejnej správy na mieste samom. V rámci postupu pri výkone kontroly zase ide o uplatňovanie kontrolných a inšpekčných oprávnení orgánu verejnej správy.

34. Žalobca sa v rámci žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy môže domáhať ochrany pred takýmto zásahom v prípade, ak zásah alebo jeho následky trvajú alebo ak hrozí jeho opakovanie (tzv. negatívna zásahová žaloba), alebo sa môže domáhať určenia nezákonnosti už skončeného zásahu (tzv. určovacia zásahová žaloba), ak počas jeho trvania nebolo možné podať (negatívnu) žalobu a súčasne rozhodnutie správneho súdu je dôležité na náhradu škody alebo inú ochranu práv žalobcu. V prvom prípade teda žaloba smeruje proti neskončenému zásahu, ktorý trvá (prípadne aj v podobe jeho následkov) alebo hrozí jeho opakovanie, a má eliminačnú ochrannú funkciu, a v druhom prípade smeruje proti už skončenému zásahu, ktorý odznel, resp. skončil vykonaním úkonu. Určovacia zásahová žaloba má vo vzťahu k negatívnej zásahovej žalobe subsidiárnu povahu a plní reparačnú alebo inú ochrannú funkciu ex post.

35. Z obsahu spisového materiálu vrátane administratívneho spisu mal najvyšší správny súd za preukázané, že žalobca dňa 25. januára 2021 podal na B. T. žiadosť o udelenie služobného voľna datovanú rovnakým dňom (ďalej len „žiadosť“), v ktorej o služobné voľno požiadal podľa § 153 ods. 1 zákona č. 35/2019 Z. z. spolu s nárokom na služobný plat podľa § 154 ods. 1 rovnakého zákona, a to na nevyhnutne potrebný čas od 27. januára 2021 do 29. januára 2021 vrátane, z dôvodu prekážok všeobecného záujmu podľa § 154 ods. 4 písm. d), písm. e) rovnakého zákona. V žiadosti okrem iného uviedol, že nemá žiadne klinické príznaky ochorenia COVID-19, nebol v úzkom kontakte s pozitívnou osobou. Mal za to, že je osobou, ktorá nespĺňa podmienky na aplikáciu daných diagnostických pomôcok (testovanie), ale ktorej zdravotný stav ani relevantným spôsobom neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19, preto sa celoplošného testovania nezúčastnil. Žiadosť žalobcu bola podľa § 284 zákona č. 35/2019 Z. z. dňa 26. januára 2021 postúpená prezidentovi finančnej správy Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky.

36. Prezident finančnej správy Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky dňa 26. januára 2021 vydal rozhodnutie č. 36618/2021, ktorým žiadosti žalobcu nevyhovel z dôvodu nesplnenia podmienok podľa § 153 v spojení s § 154 ods. 1 zákona č. 35/2019 Z. z. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že žalobca neuviedol žiadnu informáciu, ani nedoložil žiaden doklad vydaný niektorým z príslušných orgánov podľa zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorým by preukázal existenciu uloženého opatrenia proti prenosným chorobám, ktoré by mu bránilo vo výkone štátnej služby, a preto mu nebolo možné poskytnúť služobné voľno podľa § 154 ods. 4 písm. d) zákona č. 35/2019 Z. z.

Žiadateľ zo svojho vlastného rozhodnutia nespĺnil podmienky na vykonávanie štátnej služby v zmysle podmienok určených služobným úradom. Prekážka vo výkone štátnej služby vznikla žiadateľovi v dôsledku jeho vlastného nekonania, nie z rozhodnutia príslušného štátneho orgánu, ktorým by mu bolo uložené opatrenie proti prenosným chorobám, ktoré sa na účely preukázania prekážky v štátnej službe z dôvodu podľa § 154 ods. 4 písm. d) zákona č. 35/2019 Z. z. vyžaduje. Rozhodnutie bolo podané na poštovú prepravu dňa 27. januára 2021 a žalobcovi bolo doručené do vlastných rúk 8. februára 2021. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca dňa 11. februára 2021 (opakovane dňa 16. februára 2021) odvolanie, ktorému nebolo vyhovené (rozhodnutie žalovaného z 22. marca 2021, č. 118836/2021, ktorým potvrdil rozhodnutie z 26. januára 2021, č. 36618/2021). Druhostupňové rozhodnutie žalovaného bolo žalobcovi doručené 15. apríla 2021, ktorým dňom sa stalo právoplatným.

37. Žalobca sa žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy podľa § 252 a nasl. SSP domáhal určenia, že jeho práva vyplývajúce z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavy Slovenskej republiky a zákona č. 35/2019 Z. z. boli konaním žalovaného vo veci jeho žiadosti porušené a konanie žalovaného je nezákonné. Zároveň sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému odstrániť protiprávny stav a v evidencii dochádzky žalobcu vyznačiť v označených dňoch prekážku všeobecného záujmu s nárokom na služobný plat a žalobcovi služobný plat za tieto dni doplatiť spolu s úrokom z omeškania. Nezákonnosť postupu dotknutého orgánu vyvodzoval z toho, že tento mu bez právneho dôvodu vyznačil v dochádzke čerpanie služobného voľna bez nároku na služobný plat a služobný plat za dotknuté dni následne nevyplatil, teda neoprávnené z neho vykonal zrážky.

38. Správny súd žalobu zamietol s poukazom na jej nedôvodnosť, pričom za hlavné dôvody pre svoje rozhodnutie považoval skutočnosť, že žalovaný bol oprávnený vyhodnotiť dôvod neprítomnosti žalobcu na pracovisku podľa dokladov predkladaných žalobcom a bol následne oprávnený v evidencii dochádzky vyznačiť dôvod tejto neprítomnosti, a to bez ohľadu na podanú žiadosť. Žalobca nedisponoval súhlasom nadriadeného s čerpaním služobného voľna s nárokom na služobný plat. Žalovaný bol podľa názoru správneho súdu rovnako oprávnený nevyplatiť služobný plat za reálne nevykonanú službu. Postup žalovaného mal podľa neho oporu v zákone, preto nešlo o nezákonný zásah, navyše neposkytnutie služobného voľna s nárokom na služobný plat nie je podľa neho úkonom faktickým.

39. S argumentáciou krajského súdu uvedenou v odôvodnení napadnutého rozsudku sa najvyšší správny súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ňu odkazuje, pričom ju považuje za dostatočnú, presvedčivú a dávajúcu odpoveď na všetky nastolené právne otázky. Argumenty sťažovateľa, že došlo k omylu v predmete konania, považuje za neopodstatnené, takisto jeho ďalšie výhrady k odôvodneniu daného rozhodnutia. Najvyšší správny súd má v súlade s názorom krajského súdu za to, že zásah, ktorý je predmetom tohto konania, nemožno označiť za taký, ktorý by spĺňal podmienky podľa § 3 ods. 1 písm. e) SSP, pretože namietaný postup dotknutého orgánu verejnej správy nemá charakter faktického postupu namiereného proti žalobcovi a nejde ani o druhý typ zásahu spočívajúci v postupe orgánu verejnej správy pri výkone kontroly alebo inšpekcie podľa osobitného predpisu.

40. Iný zásah orgánu verejnej správy, ktorý má faktický charakter, možno vymedziť ako aktívne konanie orgánu verejnej správy namierené proti určitej osobe, v širšom poňatí možno hovoriť o protiprávnom útoku orgánu verejnej správy na subjektívne práva fyzickej alebo právnickej osoby. Ide teda o určité iniciatívne, zamerané konanie (postup), ktoré zasahuje do práv dotknutej osoby nezákonným spôsobom, čím prekračuje rámec právomoci konkrétneho orgánu a núti objekt zásahu niečo konať, niečo strpieť, niečoho sa zdržať.

41. Vyznačenie údajov v dochádzkovom systéme žalovaným [vystupujúcim v pozícii služobného úradu príslušníkov finančnej správy podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 35/2019 Z. z.] na podklade dostupných informácií, v rámci plnenia zákonných povinností služobného úradu, nie je úkonom, ktorý by smeroval primárne proti žalobcovi a nemožno ho považovať za faktický a nezákonný zásah do jeho práv len preto, že s ním žalobca nesúhlasí, čo je vzhľadom na jeho obsah pochopiteľné. Postup

žalovaného pri vyznačovaní dochádzky v sporných dňoch sa nejaví ako svojvoľný či arbitrárny, keďže podkladom preň boli nielen informácie poskytnuté žalobcom, ale i vydané rozhodnutie v tejto otázke, hoci neprávoplatné. Žalovaný ako služobný úrad realizujúci práva a povinnosti vo vzťahu k príslušníkom finančnej správy a iným osobám, voči ktorým vystupuje ako zamestnávateľ, je povinný viesť dochádzkový systém tak, aby bolo možné kontrolovať dodržiavanie povinností podľa zákona č. 35/2019 Z. z., najmä povinnosť vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, a účelne využívať čas služby a dodržiavať stanovený čas služby v týždni [§ 119 ods. 2 písm. b), písm. h) zákona č. 35/2019 Z. z.], pričom pre kompletizáciu údajov dochádzky je spravidla rozhodujúci koniec kalendárneho mesiaca. Žalovaný bol oprávnený vyznačiť v dochádzkovom systéme údaje, ktoré zodpovedali dostupným údajom a získaným informáciám v danom čase. Toto jeho oprávnenie vyplýva zo skutočnosti, že vo vzťahu k všetkým príslušníkom finančnej správy (a iným osobám v pozícii zamestnancov), u ktorých sa dochádzka eviduje, tento systém spravuje a je zaň zodpovedný. Ak by nevyznačil príslušné údaje tvoriace základ pre evidenciu dochádzky, porušil by tým svoje povinnosti a ohrozil by plynulý priebeh ďalších nadväzujúcich úkonov (platové otázky a iné). V tejto súvislosti treba poznamenať, že nesúhlas žalobcu s namietaným postupom je de facto odrazom jeho nespokojnosti s tým, ako bolo rozhodnuté o jeho žiadosti o udelenie služobného voľna s nárokom na služobný plat žalovaným dňa 26. januára 2021, č. 36618/2021, ktorej nebolo vyhovené. Označené rozhodnutie žalovaného ale nie je predmetom tohto konania, ani žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy vo všeobecnosti. Vyznačenie dochádzky žalobcu zo strany žalovaného v sporných dňoch nadväzovalo na informácie o neprítomnosti žalobcu na pracovisku a na vydané rozhodnutie, v ktorom bolo vyslovené, že žalobca nepreukázal existenciu uloženého opatrenia proti prenosným chorobám, ktoré by mu bránilo vo výkone štátnej služby, a preto mu nebolo možné poskytnúť služobné voľno podľa § 154 ods. 4 písm. d) zákona č. 35/2019 Z. z. Skutočnosť, či rozhodnutie bolo v čase vyznačenia dochádzky právoplatné, resp. doručené, alebo nie, nehrá v súvislosti so súdnym prieskumom v danej veci žiadnu úlohu. Je na ťarchu žalobcu, ak napriek skutočnosti, že nedisponoval právoplatným rozhodnutím služobného úradu, čerpal služobné voľno, na ktoré nemal nárok automaticky, ale až po splnení zákonných podmienok (§ 153 ods. 2 zákona č. 35/2019 Z. z.).

42. Obdobne vo veci nevyplatenia časti služobného platu je treba poukázať na skutočnosť, že ide o priamy následok rozhodnutia o nevyhovení žiadosti žalobcu o služobné voľno s nárokom na služobný plat, ktoré bolo preskúmané v inom konaní, a vyznačenia údajov v dochádzkovom systéme, ktoré bolo v zmysle vyššie uvedenej argumentácie v súlade so zákonom. Najvyšší správny súd dodáva, že v tejto súvislosti nebolo aplikované ustanovenie § 182 zákona č. 35/2019 Z. z. o zrážkach zo služobného príjmu tak, ako to uvádza sťažovateľ, ale išlo o jeho krátanie na základe reálne odpracovaného času služby, ktorú je žalobca povinný vykonávať osobne, riadne a včas [§ 119 ods. 2 písm. b) zákona č. 35/2019 Z. z.], a v stanovenom rozsahu. Nárok na platové ohodnotenie v určitej výške vzniká až riadnym odpracovaním služobného času v rámci mesačných intervalov. Opakovane treba uviesť, že je na ťarchu žalobcu, ak napriek tomu, že nedisponoval právoplatným rozhodnutím o schválení svojej žiadosti, takéto služobné voľno čerpal. Žalobca mal možnosť sa s časovým predstihom v rámci bežnej komunikácie so služobným úradom informovať, aké podmienky treba splniť - na to, aby mu čerpanie požadovaného druhu služobného voľna bolo schválené, ak o nich nemal vedomosť, resp. mal možnosť požiadať služobný úrad o predbežnú informáciu, či by mu jeho žiadosť bola v prípade jej podania schválená. Jeho konanie, ktorým sa automaticky spoliehal na kladné vybavenie svojej žiadosti, resp. ju považoval len za formálny úkon, bez ohľadu na podmienky stanovené zákonom v danej otázke, sa javí ako neodôvodnené a nezodpovedné.

43. Najvyšší správny súd je toho názoru, že čiastkové námietky a argumenty žalobcu, ktoré sú predmetom správnej žaloby a tiež kasačnej sťažnosti, majú svoj základ v nespokojnosti s rozhodnutím žalovaného z 26. januára 2021, č. 36618/2021, ktoré nie je predmetom súdneho prieskumu v danej veci. V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že žaloba proti inému zásahu orgánu verejnej moci je subsidiárnym inštitútom pri uplatňovaní práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a primárne na ochranu dotknutých práv slúžia dostupné opravné prostriedky proti rozhodnutiam orgánov verejnej správy, ktoré v tomto prípade žalobca aj využil.

44. Z ustanovenia § 3 ods. 1 písm. e) SSP vyplýva, že účelom konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je poskytnutie súdnej ochrany fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím alebo opatrením či nečinnosťou, a tento trvá alebo opakovane hrozí (prípadne jeho následky), s tým, že ak bol už ukončený, možno sa domáhať jeho nezákonnosti za podmienok stanovených zákonom. Súdne konanie je zárukou, že súd rozhodnutím vo veci vytvorí reálny predpoklad na eliminovanie nezákonného stavu, ktorý vznikol protiprávnym konaním.

45. V predmetnej veci najvyšší správny súd zastáva názor, že vyznačenie údajov do dochádzkového systému žalovaného a nevyplatenie časti služobného platu v prípade žalobcu, ktoré (neformalizované) úkony žalovaného mali svoj podklad v neprítomnosti žalobcu na pracovisku a v skutočnosti, že žalobca pre čerpanie služobného voľna s náhradou platu nesplnil podmienky (o čom bolo právoplatne rozhodnuté žalovaným), nie je iným, nezákonným zásahom do práv a právom chránených záujmov žalobcu. Namietanými úkonmi žalovaný realizoval len svoje povinnosti služobného úradu v zmysle zákona č. 35/2019 Z. z. a súvisiacich predpisov a konal v plnom súlade s nimi (bez ohľadu na to, v akej forme bol úkon urobený, pretože na jeho obsahu by sa nič nezmenilo ani v prípade, ak by bolo čerpanie služobného voľna bez nároku na služobný plat nariadené písomne tak, ako to uvádzal sťažovateľ v kasačnej sťažnosti). Pokiaľ ide o rozsudok NS SR z 20. marca 2014, sp. zn. 8Sžo/21/2013, ktorý dal sťažovateľ kasačnému súdu do pozornosti v časti, v ktorej sa hovorí o tom, že služobný úrad vo veciach služobného pomeru vykonáva štátnu moc, a preto môže konať len to, čo mu zákon stanovuje, pričom odchýlka od zákonom stanoveného spôsobu konania je porušením zákona, je treba uviesť, že vo veciach dochádzky, ani vo veciach služobného voľna bez nároku na služobný plat, zákon č. 35/2019 Z. z. služobnému úradu nestanovuje povinnosť vydať formálne rozhodnutie, resp. takýto druh služobného voľna udeliť výlučne na základe podanej žiadosti. Otázka udelenia služobného voľna bez nároku na služobný plat nespadá ani pod predmet konania podľa § 278 písm. d) bod 16. zákona č. 35/2019 Z. z. tak, ako tvrdil žalobca (a v tomto smere sa názor kasačného súdu rozchádza s názorom krajského súdu). Pokiaľ ide o nevyplatenie časti služobného platu, nemožno ho stotožňovať s inštitútom zrážok zo služobného príjmu podľa § 182 a § 303 zákona č. 35/2019 Z. z., ktorý má iné dôvody a účel. Príslušník finančnej správy má nárok na služobný príjem v takej výške, aká zodpovedá jeho reálne odpracovanému služobnému času. Nevyplatenie časti služobného platu z dôvodu čerpania služobného voľna bez nároku na služobný plat nie je predmetom konania podľa § 278 písm. d) bod 17. zákona č. 35/2019 Z. z.

46. Konaním žalovaného nevznikol protiprávny stav, ktorý by bolo potrebné odstraňovať, ale len stav, ktorý nevyhovuje žalobcovi. Najvyšší správny súd v tomto kontexte dodáva, že skutočnosť, že nejde o iný zásah do práv žalobcu, ale o výkon povinností služobného úradu, dokumentuje aj obtiažnosť pri formulovaní petítu žaloby, keďže v tomto prípade by nebolo možné ani jednoznačne určiť, kde má tvrdený zásah a jeho následky svoj počiatok a koniec, a v súvislosti s aplikáciou § 262 ods. 1 SSP by nebolo možné uložiť povinnosť obnoviť pôvodný stav, pretože v dochádzke nebol pôvodne zaevidovaný stav, ktorý žalobca požaduje, ako správne argumentoval krajský súd. V súvislosti s § 262 ods. 2 SSP žalobca nevysvetlil, prečo nebolo možné počas trvania ním tvrdeného zásahu podať žalobu, pretože v jej podaní mu objektívne nič nebránilo. Kasačný súd sa domnieva, že možnosť domáhať sa súdnej ochrany v podobe žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy žalobca využil účelovo až po tom, ako sa oboznámil s obsahom rozhodnutia žalovaného, ktorým nebolo vyhovené jeho žiadosti, teda v nadväznosti naň, v rozpore so zásadou subsidiarity, v snahe rozšíriť si možnosti prieskumu.

47. Vzhľadom na uvedené nedošlo k naplneniu kasačného dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP.

48. Pokiaľ ide o kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP, sťažovateľ nekonkretizoval, od akej ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu sa mal krajský súd odkloniť. Podstatou jeho argumentov bol poukaz na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky v otázke odôvodňovania súdnych rozhodnutí (rozhodujúci argument), ktoré podľa jeho názoru neboli rešpektované, čo však kasačný súd hodnotí ako subjektívny a nepodložený názor žalobcu. Najvyšší správny súd má za to, že krajský súd sa vysporiadal so všetkými právne významnými otázkami a dal

presvedčivú odpoveď na otázku, prečo rozhodol spôsobom, ktorým rozhodol. Ani tento kasačný dôvod preto nie je možné považovať za naplnený.

49. So zreteľom na vyjadrené bolo potrebné kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietnuť.

50. Kasačný súd pre poriadok uvádza, že s ohľadom na pochybenie krajského súdu, ktorý v rozpore s ustanovením § 261 SSP zamietol žalobu v danej veci rozsudkom, vydal svoje rozhodnutie rovnako vo forme rozsudku, a to s poukazom na § 457 ods. 1 SSP.

V.

51. O náhrade trov kasačného konania bolo rozhodnuté podľa § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalovaný síce mal vo veci úspech, kasačný súd však nezistil žiadne výnimočné dôvody na to, aby sa mu nárok na náhradu trov priznal, a žalobcovi, ktorý úspech vo veci nemal, náhradu trov konania priznať nemohol.

VI.

52. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3 : 0 [§ 139 ods. 4 (veta prvá) SSP v spojení s § 463 SSP].

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.